

Arrest

nr. 181 359 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2014 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 mei 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

OV (...)

B., N. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Geboren op 18.01.1966 te Germentchik

Z., N. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Geboren op 24.04.1968 te Sangibaran + kinderen

Z., D. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Z., D. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Z., D. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Z., R. (...) (0) xxxxxxxxxxxx

OV (...)

Z., R. (...) (0) xxxxxxxxxxxx Geboren op 14.12.1994 te Naltchik Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17.08.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.12.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.12.2011 (zie bevestiging arts dd.25.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17.08.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B., N. (...) (0) xxxxxxxxxxxx te willen overhandigen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3, van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van toepassing is.

Artikel 39/68-3, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.”

De Raad stelt evenwel vast dat onderhavig beroep op dezelfde dag, zijnde 3 oktober 2014, werd ingediend als het beroep gekend onder rolnummer 161 123. Bijgevolg was op het ogenblik van de indiening van het beroep gekend onder rolnummer 161 123 onderhavig beroep nog niet hangende, aangezien het dezelfde dag werd ingediend als het beroep gekend onder rolnummer 161 123 en kan er aldus ook geen toepassing gemaakt worden van artikel 39/68-3, §2 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is in die zin dat er nu sprake .

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoekster en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekster zeer ernstig ziek is, en er geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekers onmogelijk terug kunnen door de ernstige problemen in het land van herkomst;

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekster aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De thans bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat blijkens het medisch advies van de arts-adviseur van 25 april 2014 de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 13 maart 2014 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 21 december 2011.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 25 april 2014 blijkt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 21.12.2011 en d.d. 13.03.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 13.03.2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. Pobikrowski op 26/9/2013 en 27/12/2013.

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/12/2011.

Op het SMG d.d. 26/9/2013 en 27/12/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

De Raad kan de verzoekende partijen hoegenaamd niet volgen waar zij menen dat dit een nietszeggende en vage argumentatie is nu duidelijk de redenen worden uiteengezet waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekende partijen betogen dat het gaat om een blijvende medische aandoening die verergerd is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij de aanvraag van 21 december 2011 een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd van 30 november 2011 met betrekking tot de medische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij. In dit medisch getuigschrift wordt als diagnose gesteld: *“1. Etat depressif majeur 2.Suspicion d'un cas de schizofrenie au stade avancé”* waarbij een medicamenteuze behandeling wordt voorzien en waarvan gesteld wordt dat de voorziene behandelingsduur onbepaald is. Bij een eventuele stopzetting van de behandeling wordt gesteld dat tweede verzoekende partij ernstige gedragsstoornissen zou vertonen alsook suicidegevaar. Ze zou ook een gevaar voor zichzelf en haar omgeving vormen. Als specifieke medische zorgen wordt melding gemaakt van nood aan neuro-psychiatrische opvolging en hospitalisatie.

Bij de nieuwe aanvraag van 13 maart 2013 werden twee medische getuigschriften gevoegd.

Het eerste medisch getuigschrift van 26 september 2013 vermeldt als diagnose *“Etat migraineux chez une personne ayant une depression anxieux et avec neuralgie d'Arnold droite”*. Er blijkt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven waarbij de voorziene behandelingsduur 1,5 jaar zou zijn. Bij eventuele gevolgen van de stopzetting van behandeling wordt een verergering van de migraine en depressie genoteerd. Een psychologische consultatie om de vijf maanden zou nodig zijn. Verder wordt genoteerd dat het om een 48-jarige vrouw gaat die sinds haar aankomst in België lijdt aan migraine en hallucinatoire anxio-depressie.

In het tweede medisch getuigschrift van 27 december 2013 wordt als diagnose gesteld: *“Etat migraineux chez une personne souffrant de depression anxieux et hallucinatoire”*. Er wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven waarbij de voorziene behandelingsduur 1,5 jaar bedraagt. Bij eventuele gevolgen van de stopzetting van behandeling wordt een verergering van de migraine en depressie genoteerd. Een neuro-psychiatrische consultatie om de vijf maanden zou nodig zijn. Er wordt verder als besluit genoteerd dat er een niet-significante verbetering inzake de anxio-depressie is maar dat de migraine aan de rechterkant nog steeds bestaat en neuralgie van de zenuw Arnold rechts. Permanente neurologische opvolging is nodig.

Verzoekende partijen betwisten niet dat het gaat om dezelfde medische aandoening – immers stellen zijzelf dat het gaat om een *“blijvende medische aandoening”* maar menen dat er zich een verergering heeft voorgedaan. Los van de vraag of de verergering van een bestaande toestand kan worden beschouwd als een nieuw element, wordt vastgesteld dat verzoekende partijen niet met goed gevolg kunnen voorhouden dat er een verergering van de toestand is nu uit de medische attesten blijkt dat er sprake is van een niet-significante verbetering van de anxio-depressie hetgeen op zich minstens inhoudt dat er zich in elk geval geen verslechtering heeft voorgedaan en voorts dat thans wordt gesteld dat de voorziene behandelingsduur anderhalf jaar bedraagt (termijn die trouwens inmiddels ruimschoots verstreken is) daar waar in de vorige aanvraag een onbepaalde behandelingsduur werd vermeld. Verzoekende partijen tonen met geen concrete elementen aan dat het in casu zou gaan om elementen die niet reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag.

De Raad wijst er daarnaast op dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar een beslissing van 17 augustus 2012 inzake de eerdere aanvraag een overtuigende motivering betreft nu artikel 9ter, §3 -5° van de vreemdelingenwet enkel stelt dat de aanvragen met elkaar moeten vergeleken worden en wanneer blijkt dat het om dezelfde elementen gaat, de nieuwe aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden,

en dit los van het gegeven of in de eerdere aanvraag reeds een beslissing werd getroffen. De kritiek van verzoekende partijen op het motief dat er reeds een beslissing is genomen in de eerdere aanvraag, is dan ook gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

Ook waar verzoekende partijen betogen dat tweede verzoekende partij ernstig ziek is en niet terug kan naar het herkomstland omdat aldaar geen medische behandeling is en gelet op de psychologische problematiek en de toestand in het herkomstland, gaan zij voorbij aan de reden waarom de onderhavige aanvraag onontvankelijk is verklaard. Wanneer de arts-adviseur vaststelt dat de in de nieuwe aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in de eerdere aanvraag, dan moet de aanvraag onontvankelijk verklaard worden. De arts-adviseur spreekt zich dan ook niet uit over de ernst van de aandoening of de mogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de arts-adviseur in casu de ernst van de aandoening had moeten onderzoeken en de mogelijkheid tot behandeling in het herkomstland.

Zoals blijkt wordt de vaststelling van de arts-adviseur dat: *“Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/12/2011. Op het SMG d.d. 26/9/2013 en 27/12/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene”* door verzoekende partijen niet dienstig weerlegd. Met verwijzing naar artikel 9ter, §3, °5 van de vreemdelingenwet kon de gemachtigde op basis van die vaststelling dan ook tot de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag besluiten.

3.6. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepaling en beginselen kan niet worden aangenomen. Waar de verzoekende partijen voorts nog een schending ontwaren van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* wijst de Raad er nog op dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissing, hetgeen zij evenwel op voormelde wijze nalaten te doen. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.8. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in ernstige mate gehinderd wordt door zijn ziekte-toestand. Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst wat evenwel niet gebeurd is."

3.9. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3-5° van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor tweede verzoekende partij werden aangevoerd op 25 april 2014 in ogenschouw heeft genomen en daarop concludeerde dat "Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/12/2011. Op het SMG d.d. 26/9/2013 en 27/12/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene". Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, is de aanvraag onontvankelijk. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder

niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Waar zij nog menen dat er sprake is van een stereotiepe motivering, kunnen zij hoegenaamd niet worden gevolgd. Er blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing en het advies dat er expliciet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard nu uit een vergelijking van de door de tweede verzoekende partij ingediende aanvragen blijkt dat het om dezelfde aandoening gaat. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen doch quod non in casu, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.10. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.11. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partijen met hun kritiek inzake de ernst van de aandoening en het gegeven dat het niet moet gaan om een levensbedreigende aandoening om onder de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te vallen, volledig voorbijgaan aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat de in de nieuwe aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in de eerdere aanvraag, en de aanvraag aldus moet onontvankelijk verklaard worden. De arts-adviseur spreekt zich dan ook niet uit over de ernst van de aandoening of de mogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de arts-adviseur in casu de ernst van de aandoening had moeten onderzoeken en de mogelijkheid tot behandeling in het herkomstland.

3.12. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.13. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien bepaalde van de

medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op haar ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

3.14. Er wordt herhaald dat verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het betoog dat behandeling nodig is maar dat niet werd nagegaan of deze beschikbaar is in het land van herkomst en zo niet, wat de gevolgen van een stopzetting van behandeling zouden zijn en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsebepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van verzoekende partijen in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent

levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststelling dat de attesterende arts zelf in december 2013 niet meer stelde dan dat een eventuele stopzetting van behandeling een verergering van de migraine en depressie zou inhouden, en dat de behandeling anderhalf jaar zou duren waarbij thans dient vastgesteld dat de behandeling aldus zijn beslag heeft gekend, verzoekende partijen tonen geenszins anders aan. Bovendien verklaart de bestreden beslissing de aanvraag tot medische regularisatie enkel onontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van tweede verzoekende partij. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld.

Verzoekende partijen maken, gelet op voorgaande geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.15. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER